

Si vis pacem para bellum

{έχουμε πόλεμο, μην το γελάς μωρό μου}

Διανύουμε μια χρονική περίοδο κατά την οποία εκτυλίσσεται ένας μετασχηματισμός του καπιταλιστικού μοντέλου.

Το κοινωνικό Κράτος πρόνοιας, δίνει τη θέση του σε ένα πιο φιλελεύθερο, πιο ολοκληρωτικό μοντέλο στα πλαίσια μιας αναδιάρθρωσης που λαμβάνει χώρα και πλήττει κάθε πτυχή της καθημερινότητας του ευρύτερου κοινωνικού συνόλου.

Προφανώς από τη διεργασία αυτή δε θα μπορούσε να ξεφύγει ο προθάλαμος της μισθωτής εργασίας, η μονάδα παραγωγής ευυποληπτων ενεργων πολιτων, η "Παιδεία".

συνέλευση του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Πολυτεχνείου

Αύγουστος 2011

Μια σειρά από αλλαγές ισοπεδώνουν την προηγούμενη τάξη πραγμάτων: η εντατικοποίηση των σπουδών, η έμμεση απαγόρευση κάθε πολιτικοποίησης, η μεταμορφωση του ασύλου σε ένα χώρο όπου θα αλωνίζουν μονατέρς και μπατασοί, η προλεταριοποίηση του φοιτητή μέσω της ενταξής του με διακριτό πλέον τρόπο στην αλυσίδα παραγωγής, έρχονται να αντικαταστήσουν τις ψευδαισθήσεις δημοκρατικότητας, ελευθερίας λόγου, επιστημονικής ανδιότητας, "παιδείας για όλους" του μεταπολιτευτικού πανεπιστημίου. Ωστόσο, δε θα αναλωθούμε σε νομικιστικές και πολιτικαντικές αναλύσεις ενός νομού που θίγει εξωφθαλμα σχεδόν κάθε κοινωνικό υποσύνολο που μπορεί να κινείται μέσα στα πανεπιστήμια, αλλά θα επικεντρωθούμε στην ανάλυση καποιών επιμέρους προβληματικών που ανακυκλούν στα πλαίσια αυτού του νομοσχεδίου.

#I: Το κοινωνικό συμβόλαιο είναι νεκρό

Οποιοσδήποτε βλέπει γύρω του, μπορεί να παρατηρήσει ότι η αεναά διαλεκτική κίνηση που διαμορφώνει πολιτικές, μοντέλα και κοινωνίες, μοιάζει να έχει σταματήσει μπροστά στον απονικτικό μονόλογο των αφεντικών που πλέον λειτουργούν στα πλαίσια ενός δογματος που προτρέπει την βίαιη εξαθλίωση των μαζών απουσία κάθε κοινωνικής συνείδησης και πολιτικού προσχεδίου. Έξαλλο σε καιρο πολέμου όταν το κράτος αναβαθμίζει το οπλοστάσιο του, δε θα λαβεί υποψην του τη γνώμη των εκθρών του. Έτσι λοιπόν, όπως πέρασε το περιβόητο μνημόνιο, όπως νομιμοποιήθηκαν οι διωγές βάσει πολιτικών προφημάτων και απονομιμοποιήθηκαν ακόμα και οι συναθροίσεις, έτσι ψηφίστηκε και το νομοσχέδιο.

Ευτυχώς δεν μετέχουμε στις αγκιλωσεις και τον αιμοσπο της αριστεράς με τον δε-θα-περασμο νομοσχεδίων, μνημονίων, γενικών πολιτικών εε-δν-τατο, έναν αχαρμά γκρίνιας και ορθοδοξίας, που

επιδίδκει πάντα να μεταθέτει την απάντηση, σε μια άλλη στιγμή, σε μια (κυβερνητική) "δευτέρα παρουσία", με την αναγκαία δόση προφανώς της αναθέσης στους κάθε λογής "ειδικούς" και κομματόσκυλα.

#2: Απ' το μερικό στο ολικό

Εναμση χρόνο τώρα, γίνεται η ποιά έντονη προσπάθεια, από εκτελεστική και δικαστική εξουσία αγκαλιά με τα media να βάλουν την κοινωνία κομμάτι-κομμάτι στον γύφο. Κάθε κοινωνική ομάδα βρίσκεται να αγωνίζεται μόνη της και προφανώς να χάνεται κάτω από την λάσπη των τηλεκανιβαλών. Έτσι και το φοιτητικό κίνημα, αν περιχαρακωθεί στη μερικότητα του, δεν θα μπορεί να ξεφύγει απ τη λουμπα της βαλβίδας αποσυμπίεσης. Για να μετατραπεί σε κάτι απειλητικό για το υπάρχον, θα πρέπει να συνδεθεί με τα υπολοιπα ριζοσπαστικά κομμάτια της κοινωνίας και να λαβεί μέρος σε ένα συνολικότερο και με εξεγερσιακές διαθεσίες αγώνα. Όταν κάτι έρχεται να επιβληθεί στις ζωές μας, απάντηση δεν είναι οι επερωτήσεις στην Βουλή και η ναζιάριχη απαίτηση "να μην περάσει". Η απάντηση θα δωθεί από το σμμποταζ του νόμου σε κάθε του έκφανση με την παράλληλη προωθηση αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων και δομών.

Γνωρίζουμε καλά ότι σε αυτές τις στιγμές της ολομέτωπης επίθεσης του κράτους, αν κάτι είναι απειλητικό, είναι η δημιουργία ενός βιάσιμου Αντιπαραδείγματος.

Έτσι η προοπτική του μπλοκαρίσματος στην πράξη ενός νόμου, που πέρασε με κάθε επισημότητα και 250 ψήφους, είναι από μόνη της ισχυρή παρακαταθήκη για σρους βλέπουν τα νομοσχέδια να περνούν, και τους ίδιους να έχουν απωλέσει κάθε έλεγχο πάνω στην ζωή τους.

Ένα τέτοιο αντιπαράδειγμα ήταν ο αγώνας της Κερατέας
Δεν είναι τυχαίο ότι μετά την πρακτική και συμβολική νίκη του αγώνα των κατοίκων, το κράτος πλέον δυσκολεύεται να επιχειρήσει ανάλογες κινήσεις.

#3: Ω θεε του δημοσίου πανεπιστημίου ..

Πίσω στα πανεπιστήμια όμως, αμα δούμε τις "αλλαγές" που επιχειρεί να κάνει ο νέος νόμος παρατηρούμε πως πολλά από αυτά έχουν δοκιμαστεί ήδη. Κατάσσει που αποτελούσαν μια πραγματικότητα, με το νομοσχέδιο είναι πλέον "θεσμος".

Από τα ερευνητικά προγράμματα για πολυεθνικές, στις εταιρίες που είχαν παρείσφρησει στα "καθαγιασμένα δημοσία πανεπιστήμια", η όχι και τόσο δημοσία και όχι και τόσο δωρεάν παιδεία ήταν απλά ένα κοινό μυστικό των πανεπιστημιακών κοινοτήτων, στα πλαίσια του ατυπού συνταγματος. Βεβαία με τον έξω κόσμο να παραδίδεται στα αορατά χέρια της ελεύθερης αγοράς, το ηρωικό πανεπιστήμιο δε θα μπορούσε να μείνει έξω από το χορό της μεγιστοποίησης του κέρδους, αρα κάπως έπρεπε επιτέλους να θεσμοθετηθεί και αυτό το νταλαβέρι παιδείας-επιχειρήσεων.

#4: Ποιός θεσμός ? ποιός νόμος ?

Από την παραπάνω διαδικασία, δε θα μπορούσε βεβαία να ξεφυγει το "μεταπολιτευτικό άσυλο". Μια κίνηση θεματικού κυρίως χαρακτήρα αφού οι κυριοί πολέμιοι του ήταν οι 50αρηδες τηλεορασοληκται που δεν περνούσαν ουτε απ εξω απ αυτο, ποσο μαλλον να συμμετχαν σε κινήματικες διαδικασίες που διαφυλάσσονταν κατα κάποιο τροπο απ την υπαρχη ασυλου. Αυτο που δεν ελαβαν υποψην τους ωτισσο οι νομοθετες είναι ότι το άσυλο δεν είναι μια παραγραφος σε κάποιο νομοσχέδιο. Χωρος ασυλου είναι καθε χωρος που επανοικειοποιουμαστε και μετατρεπομε σε κεντρο αγωνα και εξεγερης. Είναι αποτελεσμα κοινωνικών σχέσεων και πραγματωνεται απο δρωντα υποκειμενα που το ενεργοποιουν. Καπως έτσι "άσυλο" ήταν και η πλατεία Συνταγματος το διημερο 28-29 Ιουνιου, όταν η αποφασιστικότητα και η συγκρουσιακοτητα των διαδηλωτων κρατουσαν μακρια τις δυναμεις καταστολης.

το άσυλο το καθορίζει ο δρόμος

Αν όχι τώρα, πότε ? Αν όχι εμείς, ποιοι ?

Απέναντι στην ολομέτωπη επίθεση που συμπαράσχει ολόκληρη την κοινωνία, οι απαντήσεις οφείλουν να είναι τόσο ξεκάθαρες όσο ξεκάθαρες είναι οι προθέσεις αυτών που έχουμε απέναντί μας. Ηρθε ο καιρός να αναλογιστούμε όλοι τις επιλογές που μας οδήγησαν μέχρι εδώ, τις λογικές παραίτησης και ανάθεσης, την ανοχή σε κάθε λογής διαχειριστή, εντός ή εκτός του πανεπιστημίου. Ας συλλογικοποιήσουμε τις αρνήσεις μας απέναντι σε ό,τι μας υποδουλώνει και μας καθιστά δέσμιους μιας μίζερης καθημερινότητας. Να συναντηθούμε σε αμφιθέατρα, σε καταλήψεις, στον δρόμο ... και να δομησουμε μια πραγματικότητα χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο

Το κείμενο που κρατάς στα χέρια σου αποτελεί μία συλλογική προσάθεια της ανοιχτής συνέλευσης του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Πολυτεχνείου ύστερα από κουβέντα που έγινε με όρους ισότητας και συνδιαμόρφωσης

Το κείμενο αυτό καθώς και οι συντάκτες του μπορούν να βρεθούν στο Στέκι (Αίθουσα 11, κτίριο Χημικών Μηχανικών)